

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.507/2024/6. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. ... pártfogó ügyvéd (cím) által képviselt felperes neve (cím, tartózkodási hely: cím) felperesnek – a dr. Rostás Laura ügyvéd (cím) által képviselt alperes neve (cím) alperes ellen felmondás jogellenességének megállapítása iránti perében az Egri Törvényszék 7.P.20.194/2023/36. számú ítélete ellen a felperes részéről 37. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét annak a megállapításával hagyja helyben, hogy az állam viseli a felperes pártfogó ügyvédjének díját, az eljárás pedig illetékmentes.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 5000 (ötezer) forint másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy a másodfokú eljárás illetékmentes és az állam viseli a felperes pártfogó ügyvédjének a másodfokú eljárás során felmerült díját.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felek között 2015. november 23-án kötött, majd 2016. január 4-én, 2017. január 1-jén és 2018. január 2-án módosított megállapodásban (a továbbiakban: megállapodás) az alperes házi segítségnyújtást vállalt a felperes részére. Ebben részletesen meghatározták az alperes által biztosított napi gondozási szükséglet időtartamát. Az ellátás megszüntetésének módjai között szabályozták – egyebek mellett –, hogy egyházi fenntartású intézményként az alperes bármikor írásban mondhatja fel, illetőleg szüntetheti meg az ellátotti jogviszonyt, ha a felperes megsérti az együttműködési kötelezettségét, azaz nem teszi lehetővé a segítségnyújtást, az elvégzett tevékenység dokumentálását nem igazolja aláírásával, agresszív magatartást tanúsít a gondozóval szemben, testi-lelki épségét veszélyezteti, az emberi méltóságában megalázza fizikai vagy szóbeli megnyilvánulásával.

[2] A felperes a megállapodás alperesi teljesítése során verbálisan agresszívan viselkedett a gondozókkal, lelki épségüket veszélyeztette, szóbeli megnyilvánulásával emberi méltóságukban megalázta őket.

[3] Az alperes ezért 2023. október 11-én 15 napra felmondta a megállapodást a szociális igazgatásról és szociális ellátásokról szóló 1993. évi III. törvény (a továbbiakban: Szocvtv.) 101. § (1) bekezdés c) és (3) bekezdés a) pontjai alapján. A felmondás indokolása szerint a felperes 2019. óta szóban többször bántalmazta és megalázta az alperes több szociális gondozóját, amelyen többszöri figyelmeztetés ellenére sem változtatott, emellett a lakóköznyezete erkölcsi és higiénias problémákat vetett fel, amely ellentmond az egyházi szervezetként való szolgálatuknak.

[4] A felperes a keresetében kérte a felmondás jogellenességének megállapítását. Hivatkozása szerint a magatartásával nem volt probléma, ilyet írásban az alperes sem jelzett neki, ezért a felmondás oka valótlan, emellett általánosságokat tartalmaz.

[5] Az alperes az ellenkérelmében kérte a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását. Hivatkozása szerint a felperes nem volt együttműködő a megállapodás teljesítése során, verbálisan agresszív volt a gondozókkal, a tevékenységnapló aláírásának megtagadásával fenyegetőzött, de a gondozási időkeret túllépésének elismerésére sem volt hajlandó. E magatartása 2019. óta folyamatosan fennállt, amelyet az azóta készült gondozói feljegyzések is igazolnak.

[6] Az ítéltábla a Pkf.II.20.200/2024/2. számú végzésével – az elsőfokú bíróság 22. sorszámú végzését megváltoztatva – ideiglenes intézkedéssel kötelezte az alperest a megállapodás szerinti házisegítségnyújtás-ellátás biztosítására.

[7] Az elsőfokú bíróság a fellebbezett ítéletével elutasította a keresetet, hatályon kívül helyezte az ítéltábla ideiglenes intézkedés tárgyában hozott végzését, és annak megállapítása mellett, hogy az illeték az állam terhén marad, a felperest kötelezte, hogy fizessen meg az alperesnek 10 000 Ft perköltséget.

[8] Az ítélet indokolása szerint a felek a Szocvtv. 94/C. §-ának megfelelően kötötték meg a megállapodást, amely egyértelműen rögzítette a felperes együttműködési kötelezettségét, illetőleg hogy annak megsértését eredményezi, ha a felperes nem igazolja aláírásával az elvégzett tevékenységet, agresszív magatartást tanúsít a gondozóval szemben, a testi-lelki épségét veszélyezteti, illetve az emberi méltóságában megalázza fizikai vagy szóbeli megnyilvánulásával.

[9] A tanúként meghallgatott tanú1 (aki az alperes alkalmazottjaként a felmondást megelőző négy évben ellátta a felperes gondozását) vallomása alapján azt állapította meg, hogy a felperes vele mint gondozóval szemben agresszív magatartást tanúsított, rendszeresen üvöltözött, kiabált vele. A tanú 2023. október 5-i írásos feljegyzése (15/A/22. sorszámú irat) szerint a felperes nehezen akarja aláírni a gondozási naplót, az otthona falát pornóképek borítják. A tanúként meghallgatott tanú2 előadta, hogy a felperes az emberi méltóságukban alázza meg a gondozókat, őket „bamba cselédnek”, „értetlen ökör állatnak” nevezte. Vallomása szerint a felperes évek óta összeférhetetlen, nem együttműködő ember hírében állt a gondozók körében. Megerősítette, hogy a gondozók az írásbeli feljegyzéseikben rögzítették azokat a problémákat, amikkel a felperes ellátása során szembesültek. 2023. október 5-én a tanú két feljegyzést készített, az elsőt a 2023. szeptember 21-ei gondozási eseménnyel kapcsolatban (15/A/2. sorszámú irat), amelyben feltüntették, hogy a tanú1-ot helyettesítő tanú3 90 percen keresztül látta el a felperes gondozását (8 óra 50 perctől 10 óra 20 percig), a felperes azonban megtagadta ennek igazolását, és csak 60 percet lett volna hajlandó aláírni. A 2023. október 5-i feljegyzés (15/A/17. sorszámú irat) pedig az aznapi eseményeket rögzítette és az október 3-4-i tevékenységnapló javításának körülményeit.

[10] Az alperes becsatolta tanú4 2022. június 17-i feljegyzését (15/A/12. sorszámú irat), amely szerint a felperes „meztelenkedett” és kérésre sem „takarta le magát”, a vásárlásra

szánt időt nem volt hajlandó igazolni, a gondozási naplót pedig nem tudja napi szinten vezetni, a felperes továbbá olyan feladatokat is ad (főzés), amelyek nem tartoznak a feladatai körébe, a tényleges gondozással töltött időt azonban nem írja alá a gondozási naplóban. tanú5 gondozónő 2023. október 9-i feljegyzése (15/A/13. sorszámú irat) szerint a felperes ordított vele, meztelen alsótesttel feküdt az ágyán, az általa végzett munkákat stopperórával mérte.

[11] Az elsőfokú bíróság e tanúvallomások és okirati bizonyítékok alapján megállapította, hogy a felperes megszegte a megállapodásban rögzített együttműködési kötelezettségét, amikor nem igazolta a 2023. szeptember 21-én 90 percig tartó gondozási időtartamot (15/A/2. sorszámú feljegyzés), és az ellátását végző gondozóval szemben agresszív, fenyegető magatartást tanúsított (15/A/13. sorszámú feljegyzés és tanú1 tanúvallomása), valamint a gondozót emberi méltóságában megalázta, amikor „bamba cselédnek” és „értetlen ökör állatnak” nevezte (tanú2 tanúvallomása). Az alperes ezért bizonyította, hogy a felmondás megfelel a Szocvtv. 101. § (1) bekezdés c) pont ca) alpontjának és (3) bekezdés a) pontjának, ugyanis a felperes megszegte az együttműködési kötelezettségét, amikor a gondozót megalázta az emberi méltóságában.

[12] A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes felperest az alperes ügyvédi munkadíjból álló perköltségének megfizetésére (figyelembe véve azt is, hogy 180 000 Ft volt a per tárgyának értéke). A felperes közgyógyellátásban részesül, ezért az eljárási illeték az állam terhén marad a költségmentesség és költségfeljegyzési jog polgári és közigazgatási bírósági eljárásban történő alkalmazásáról szóló 2017. évi CXXVIII. törvény 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján őt megillető teljes személyes költségmentesség folytán. Az ideiglenes intézkedésről rendelkező végzést pedig a Pp. 105. § (3) bekezdése alapján helyezte hatályon kívül.

[13] A felperes a fellebbezésében kérte az elsőfokú ítélet keresetnek megfelelő megváltoztatását, és hogy az ítéltábla az elsőfokú eljárásra is kiterjedő hatállyal állapítsa meg a pernyertesség/pervesztesség arányát a pártfogó ügyvédi képviselő miatt. Megsértett jogszabályhelyként a Szocvtv. 101. § (1) bekezdés c) pont ca) alpontjára, (2) bekezdés b) pontjára, (6) bekezdésére és a Pp. 101. § (3) bekezdésére hivatkozott. Hivatkozása szerint az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy a 2023. szeptember 21-i gondozás kapcsán megszegte az együttműködési kötelezettségét, illetve a gondozóval szemben agresszív, fenyegető magatartást tanúsított, és az emberi méltóságában szóbeli megnyilvánulással megalázta. Az indokolás vonatkozó [17] bekezdéséből az derül ki, hogy a 2023. szeptember 21-i esetre alapozva állapította meg a felmondás jogszerűségét. Ezzel szemben fenntartotta, hogy a felmondásban állított magatartások egyikét sem tanúsította. Azt is előadta az elsőfokú eljárás során, hogy az alperes a felmondást megelőzően nem élt jelzéssel vagy figyelmeztetéssel, holott az bizonyára nem maradt volna el, ha hosszú időn át ilyen magatartást tanúsított, és amelyet az elsőfokú bíróság nem értékelt. Az elsőfokú ítélet arra sem tért ki, hogy az alperesi kifogások miért nem kerültek a gondozási naplóba, holott a megállapodás (3. oldal) kötelezettségként írja elő az alperes számára a gondozási események gondozási naplóban való rögzítését, de az általános együttműködési szabályok alapján is kötelezettsége lett volna, hogy a hivatkozott problémákat írásban közölje. Az alperes által becsatolt dolgozói nyilatkozatok pedig nem a megállapodásban szabályozott módon készültek, azokról az alperes nem vitásan nem tájékoztatta, de a felmondásban sem utalt rájuk, hanem csak a perben használta fel őket. E tényeket már az elsőfokú eljárás során is előadta, de érdemben ezekkel sem foglalkoztak, ugyanakkor az elsőfokú bíróság e

nyilatkozatokat tekinti a felmondást megalapozó okirati bizonyítékoknak, pedig azok keletkezésének ideje és körülményei is kétségesek. Mindezekkel az alperes megfosztotta attól a lehetőségtől is, hogy azokat tisztázhassa vagy jogorvoslással éljen. Az elsőfokú bíróság a tanúk esetében pedig nem értékelte, hogy nem tekinthetők elfogulatlanoknak az alperessel fennálló függőségi viszonyuk miatt, az elfogult tanúvallomások pedig nem szolgálhatnak az ítélet alapjául. Az indokolás [17] bekezdésében írtakkal szemben soha nem tagadta meg a tevékenységnapló aláírását, csupán ragaszkodott azok pontos és tényszerű vezetéséhez, ő maga pedig elektronikus levelekkel igazolta, hogy mit, mikor és miért kifogásolt, amelyekre az alperes soha nem adott érdemi választ. Az alperes nem vitásan írásban bármikor felmondhatta a megállapodást, azonban a felmondás indokai nem valósak, ezért a felmondás jogellenes. Hozzáfűzte továbbá, hogy az alperes az ítéltábla Pkf.II.20.200/2024/2. számú végzését megsértve nem biztosítja az ellátását, ezért végrehajtási eljárást kellett indítania. Az alperes magatartása miatt embertelen körülmények között, életveszélyes állapotban van. Sérelmezte továbbá, hogy a pártfogó ügyvédi képvisellel kapcsolatos kérelmét előterjesztette a 2024. május 16-i tárgyaláson, azonban az elsőfokú ítélet erről sem rendelkezést, sem indokolást nem tartalmaz.

[14] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben való marasztalását. Visszautalva az elsőfokú ítélet indokaira is előadta, hogy a felperes tisztában volt a magatartásának következményeivel, hiszen a megállapodás rögzíti, hogy megszünteti az ellátotti jogviszonyt, ha a felperes megsérti a megállapodásban nevesített együttműködési kötelezettségét. A felperes valamennyi öt gondozó vagy vele kapcsolatba került munkavállalót emberi méltóságában folyamatosan megalázó megnyilvánulása azt eredményezte, hogy 2023-ra csak tanúl mutatott hajlandóságot a gondozására, a felperes azonban továbbra sem változtatott a magatartásán. Állításával ellentétben az alperes vezetői és munkavállalói szóban többször jelezték kifogásaikat a felperesnek, a megállapodás és a vonatkozó jogszabályok pedig nem írják elő, hogy ezt írásban kell megtenni, emellett a felperes együttműködési kötelezettségének megszegése külön felhívás nélkül is a megállapodás megszüntetését (nem megszüntethetőségét) vonja maga után, és csak az ittasság olyan magatartás, amelynél többszöri alkalom vezet a felmondáshoz. Emellett hivatkozott rá, de tanú is elmagyarázta az elsőfokú eljárás során, hogy mi rögzíthető a gondozási naplóban és mi nem. A – helyesen – a személyes gondoskodást nyújtó szociális intézmények szakmai feladatairól és működésük feltételeiről szóló 1/2000. (I. 7.) SzCsM rendelet (a továbbiakban: SzCsM rendelet) 27. § (5) bekezdése értelmében a szociális gondozó és a segítő munkakörben foglalkoztatott napi tevékenységéről az 5. számú melléklet szerinti tevékenységnaplót vezet, ellátottanként, az 5. számú melléklet szerinti tevékenységeken belüli résztevékenységek megnevezéseinek feltüntetésével. Ha azonban bármi egyéb bekerülhetne a gondozási naplóba, akkor a jogszabály is úgy fogalmazna, hogy pl. „minden fontos esemény”, stb. Amennyiben nem odaillo dolog van a gondozási naplóban, akkor azt az államkincstár nem fogadja el, mint ahogy akkor sem, ha az ellátott nem írja alá a gondozási naplót, amelyet ezért is nevesítettek külön az együttműködési kötelezettség megsértéseként. Megjegyezte, hogy ezen (folyamatos felperesi magatartáson alapuló) indok alapján is felmondták a megállapodást. Hangsúlyozta, hogy az alperes nem hatóság, ezért csak feljegyzéseket készítenek, egyebek mellett azért, mert a felperesnek a megállapodást meghaladó elvárásai voltak, azonban figyelmen kívül hagyta az alperes és munkavállalói jogait és kötelezettségeit. E feljegyzések pedig a valóságnak megfelelően rögzítik a történeteket, a tanúk objektivitásával, érdektelenségével kapcsolatosan pedig semmilyen kétség nem merült, merülhet fel. A perben pedig nyilvánvalóan a felperest gondozót kellett meghallgatni. A felperes emellett a per során mindvégig összemosta a házi segítségnyújtást a házi betegápolással, az utóbbit azonban az

alperes nem végezheti. Előadta továbbá, hogy a felperes miatt nem tudja jelenleg sem nyújtani a szolgáltatást a jogerős ítéletig. A felperes érvelésével szemben a Szocvtv. 101. § (1) bekezdés ca) pontja pontosan a felmondás megengedhetőségét rögzíti, amely szerint egyházi fenntartású és nem állami fenntartású intézmény esetében alapszolgáltatás esetén a megállapodás bármikor felmondható, a felperes által megjelölt (2) bekezdés b) pontja pedig nem vonatkozik rájuk.

[15] A felperes a fellebbezési ellenkérelemre tett észrevételében fenntartotta a fellebbezésében foglaltakat. Hangsúlyozta, hogy az alperes meg sem kísérelte bizonyítani, hogy bármikor tájékoztatta őt az állítólagos problémákról. Az SzCsM rendelet 27. § (5) bekezdése nem zárja ki a gondozással kapcsolatos rendkívüli események rögzítését, a megállapodás 3. oldala pedig kifejezetten úgy rendelkezik, hogy a gondozási eseményeket a gondozási naplóban kell rögzíteni. Soha nem vitatta, hogy az esetleges szerződésszegő magatartások jogkövetkezményekkel járhatnak, azt viszont igen, hogy az alperes által hivatkozott magatartásokat tanúsította.

[16] Az ítéltábla tárgyaláson kívül bírálta el a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján, és a per főtárgyát illetően megalapozatlannak találta, azonban az a pártfogó ügyvédi díjra vonatkozó részében megalapozott volt.

[17] Az elsőfokú bíróság feltárta az ügy érdemi elbírálásához szükséges tényállást, és helytálló következtetésre jutott a kereset megalapozatlanságát illetően. Döntésének indokaival az ítéltábla egyetértett, amely csak kis részben szorul pontosításra, ezért az ítéltábla alapvetően csak a fellebbezésben foglaltak miatt utal a következőkre.

[18] Előre kell bocsájtani, hogy a felmondás indoka az volt az elsőfokú ítéletben helytállóan rögzítetteknek megfelelően, hogy a felperes 2019. óta szóban többször bántalmazta és megalázta az alperes több szociális gondozóját, amelyen többszöri figyelmeztetés ellenére sem változtatott, emellett a lakókörnyezete erkölcsi és higiénias problémákat vetett fel, amely ellentmond az egyházi szervezetként való szolgálatuknak. Ennek indokai között – ellentétben a fellebbezési ellenkérelemben foglaltakkal – nem szerepel, hogy a felperes megtagadta a tevékenységnapló aláírását, ezért az elsőfokú bíróság szükségtelenül tett erre vonatkozó megállapítást az indokolás [17] bekezdésében, mint ahogy a felek is szükségtelenül tettek ezzel összefüggő nyilatkozatokat a másodfokú eljárás során. A felperes ezért, bár más indokok alapján, de helytállóan utalt arra a fellebbezésben, hogy ezen okból a felmondás nem lehet jogszerű. A további, a per főtárgyát illető hivatkozásai azonban megalapozatlanok voltak.

[19] Hivatkozásától eltérően az indokolás [17] bekezdésében rögzített 2023. szeptember 21-i dátum kizárólag a tevékenység – előzőek szerint közömbös – adminisztrálásával kapcsolatos hiányosságra vonatkozik, e bekezdés további része pedig a további felperesi szerződésszegő magatartásra vonatkozó összegzést rögzíti a [13] – [16] bekezdésben értékelt tanúvallomások és okirati bizonyítékok (feljegyzések) alapján.

[20] A bizonyítás körében pedig abból a szempontból volt jelentősége annak, hogy a felperes vitatta a felmondás okaként megjelölteket, hogy az alperes érdekében állt, hogy azokat a bíróság valósan fogadja el [Pp. 265. § (1) bekezdése]. Az elsőfokú bíróság által a

Pp. 279. § (1) bekezdésének megfelelően értékelték szerint pedig az alperes eleget tett a bizonyítási kötelezettségének. Az utóbbi jogszabályhely szerint ugyanis a bíróság a perben jelentős tényeket a felek tényállításainak és perben tanúsított magatartásának, valamint a per tárgyalása során megismert bizonyítékoknak és egyéb peradatoknak az egybevetése, egyenként és összességében történő értékelése alapján a meggyőződése szerint állapítja meg.

[21] Szükségtelenül meg nem ismételve az elsőfokú bíróság által helytállóan mérlegeltek, az ítéltábla utal ugyanakkor arra is, hogy a felperes kétszeri idézése ellenére sem jelent meg a tárgyaláson [holott a kereset Pp. 246. § (1) bekezdése szerinti szóbeli előadása miatt az Egri Járásbíróságon megjelent], mulasztását nem mentette ki igazolási kérelemmel (de azt sem kérte, hogy meghallgatására a lakóhelyén kerüljön sor), ezért nem kerülhetett sor a személyes meghallgatására (ennek részeként akár a tanúkkal való szembesítésére) sem. Az ítéltábla utal továbbá arra is, hogy az egyházi jogi személy alperes egyebek mellett a felperes lakó-környezetének „erkölcsi problémái” miatt mondta fel a megállapodást. tanúl elsőfokú ítéletben is értékelt 2023. október 5-i feljegyzésében rögzítetteknek megfelelően pedig a felperes maga csatolt az eredetileg az Egri Járásbíróságon jegyzőkönyvezett keresete mellékleteként olyan, a lakóhelyén készült fényképfelvételeket, amelyeken a háttérben a falon pornográf képek láthatóak.

[22] Azt pedig, hogy az alperes előzetesen ne jelezte volna a felmondás okaként megjelöltek, cáfolták az elsőfokú bíróság által helytállóan értékelt gondozói feljegyzések, amelyen túl tanú2, az alperes e.-i telephelyének vezetője tanúként előadta (33. sorszámú jegyzőkönyv 4. oldal), hogy többször közölte a felperessel a gondozók által jelzett problémákat személyesen és telefonon is (amelyet a megállapodás is nevesít a „kapcsolattartás módjaként” – megállapodás 2. oldal utolsó bekezdés). A fellebbezés hivatkozásától eltérően továbbá az elsőfokú bíróságnak nem kellett különösebb jelentőséget tulajdonítania ennek, mert a fellebbezésben sem vitatottak szerint a megállapodás – Szocvt. 101. § (1) bekezdés c) pont ca) alpontjának megfelelő – rendelkezése szerint az alperes bármikor, azaz külön értesítés és felhívás nélkül is felmondhatta a megállapodást az ott megjelölt okokból.

[23] A fellebbezés hivatkozásától eltérően annak sincs perdöntő jelentősége, hogy az alperes a felmondás alapjául szolgáló kifogásokat nem tüntette fel a gondozási naplóban. Tény, hogy a megállapodás rendelkezése szerint a gondozók a gondozási eseményeket a gondozási naplóban rögzítik. Függetlenül attól azonban, hogy e szerződéses rendelkezés jelent-e a kincstárral való elszámoláson túlmutató adminisztrációs kötelezettséget, nem írja felül a Pp. 263. § (1) bekezdésében szabályozottakat. E szerint ugyanis a bíróság a perben – törvény eltérő rendelkezése hiányában – alakszerű bizonyítási szabályokhoz, a bizonyítás meghatározott módjához vagy meghatározott bizonyítási eszközök alkalmazásához nincs kötve, szabadon felhasználhatja a felek előadásait, valamint minden bizonyítékot, amely a tényállás megállapítására alkalmas. Az elsőfokú bíróság pedig ennek (is) megfelelően kezelte és értékelt a tanúvallomásokot és a feljegyzéseket mint okirati bizonyítékokat. Az utóbbiak körében pedig a felperes maga sem gyengítette e feljegyzéseket (15/A/2., 12., 13., 17. és 22. sorszámú iratok) mint a Pp. 325. § (1) bekezdés a), illetőleg b) pontja alapján teljes bizonyító erejű magánokiratokat semmilyen bizonyítékkal vagy bizonyítási indítvánnyal (pl. a feljegyzést készítő tanúként történő meghallgatásával).

[24] A felperes alaptalanul hivatkozott arra is, hogy a tanúk azért nem tekinthetők elfogulatlanoknak, mert az alperes munkavállalói. Amellett, hogy ilyen kizáró okot a Pp. nem szabályoz, mindkét tanú az elfogulatlanságáról nyilatkozott (33. sorszámú jegyzőkönyv 2. és 4. oldalai), és a további peradatokkal (különösen a feljegyzésekben foglaltakkal) összevetve sem volt megállapítható, hogy az alperessel fennálló jogviszonyuk bármilyen módon befolyásolta a tanúk igazmondási kötelezettségét.

[25] Annak pedig szintén nem volt semmilyen jelentősége az ügy érdeme (azaz a felmondás jogszerűsége) szempontjából, hogy az alperes az ítéltábla által elrendelt ideiglenes intézkedés keretében teljesíti-e a megállapodásban foglaltakat, ha nem, miért nem, és amiatt a felperesnek származik-e hátránya.

[26] Az ítéltábla a teljesség kedvéért rögzíti továbbá, hogy a felperes megsértett jogszabályhelyként megjelölte a Szocvtv. 101. § (2) bekezdés b) pontját is (bentlakásos elhelyezés esetén a házirend megsértése), de a fellebbezésben maga sem tett arra vonatkozó előadást, hogy az elsőfokú ítélet mennyiben sérti (egyáltalán sértheti-e) e jogszabályi rendelkezést, amely az ítéltábla felülbírálati jogkörének korlátját jelentette a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján.

[27] Az ítéltábla mindezek alapján helybenhagyta az elsőfokú ítéletet a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján azzal, hogy a (6) bekezdésben biztosított jogkörében eljárva annyiban pontosította az elsőfokú ítélet rendelkező részét és indokolását, hogy az eljárás illetékmentes volt a Szocvtv. 11. § (5) bekezdése alapján. Ez utóbbi jogszabályhely rögzíti továbbá azt is, hogy a felperest mint ellátottat teljes költségmentesség illeti meg a perben, ezért az elsőfokú ítélet indokolásában foglaltaktól eltérően a felperest e speciális jogszabályi rendelkezés alapján illeti meg az elsőfokú bíróság által is figyelembe vett költségkedvezmény. Az ítéltábla részben ugyanezen jogszabályhelyek és a Pp. 101. § (3) bekezdése, továbbá a felperes e vonatkozásban helytálló fellebbezése alapján állapította meg, hogy az elsőfokú eljárás során pervesztesnek minősülő felperes pártfogó ügyvédjének díja az állam terhén marad, figyelemmel arra is, hogy a felperes „állami átvállalással” vált jogosulttá a pártfogó ügyvédi képviselőre (3. és 11/F/1. sorszámú iratok), a Pp. 94. § (1) bekezdés f) pontja és (3) bekezdése szerint pedig ilyen esetben a fél mentes a pártfogó ügyvédi díj megfizetése alól.

[28] A másodfokú eljárás során is pervesztes felperes a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltségének viselésére. Az ítéltábla a 180 000 Ft pertárgyérték alapulvételével a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján kötelezte a felperest az alperes 5000 Ft áfa-mentes ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltségének viselésére.

[29] Az ítéltábla a fent részletezetteknek megfelelően állapította meg, hogy a másodfokú eljárás illetékmentes volt, a felperes pártfogó ügyvédjének díja pedig az állam terhén marad.

Dr. Pribula László s.k. a tanács elnöke, Dr. Árok Krisztián s.k. előadó bíró, Dr. Gárdosi Judit s.k. bíró